

Obnova

Letošní zima nezima byla jako bezesná noc, skoro stále jarní počasí a žádný zimní odpočinek. Spánek - podmínka odpočinku a obnovy nenastal a už je tu astronomické jaro. Zima se možná ještě trošku vyřádí ve snaze dohnat co zanedbala, možná jí padnou za oběť nějaké květy a pak už se snad země opět zazelená. Obnova při podivném počasí a zmatení ročních dob je tedy na nás. Časy se mění, v řádu nastává chaos, roční období nejsou téměř rozeznatelná. Chaosu dovede podlehnout kdekdo a být také vnitřně chaotický, moudrý se tím však nedá zmást. Moudrý neodporuje chaosu, nebojuje, nenaříká, nenadává, kdo že ten chaos zavínil a že za starých dobrých časů bylo lépe. Moudrý zůstává bdělý ve svém vnitřním řádu, tímto řádem prakticky a účelně vybaven ne však k pošetilému boji vyzbrojen. Bere si svůj díl z hostiny života, teď a tady učí se rozumět chaosu i řádu. Je poutníkem někdy s jinými sdružený, občas i osamělým, ale stále sledujícím cestu, kterou právě kráčí. Jarním poutníkům vše dobré přeje

Jarmila Plotěná

Otvírání studánek

Kantátu Otvírání studánek zkomponoval Bohuslav Martinů v roce 1955 na slova Miloslava Bureše, svého přítele z dětství v Poličce na Českomoravské vysočině. Bylo to ve Francii, čtyři roky před jeho smrtí, kdy už téměř jistě věděl, že domů z exilu se nikdy nevrátí. Zemřel ve Švýcarsku v r. 1959 ve věku 69 let. Kantáta o studánkách, napsaná pro sóla, sbor, recitátora, dvoje housle, violu a klavír se tak stala radostnou i bolestnou vzpomínkou na domov a mládí...

Čištění a slavnostní „otvírání“ studánek bylo v oblasti Poličky, Žďáru nad Sázavou a Nového Města na Moravě od pradávna známým a udržovaným lidovým zvykem, svědčícím o vztahu k dobré, zdravé vodě - o její životní důležitosti pro přírodu, rostliny, zvířata i lidi.

Brněnští unitáři se pokusili uskutečnit svou zkrácenou verzi básně Otvírání studánek M. Bureše poprvé v r. 1996 u Janáčkovy studánky nedaleko myslivny Lišky Bystroušky u Bílovic n. Svit. Část textu se pokoušíme i zpívat podle Boh. Martinů a věříme, že nám velký skladatel odpouští naše nedokonalosti!

Od té doby si vždy „v té májové době“ volíme některou ze studánek v okolí Brna. Je jich zde hodně - hlavně v areálu Masarykova lesa (v širokém okolí Adamova), což je název pro „školní lesní podnik“ náležející lesnické fakultě dnešní Mendelovy univerzity. Od r. 1919 je o tento les pečováno z hlediska mnoha funkcí, mezi nimiž je velký důraz kladen i na funkci rekreační a estetickou. Vždy zde působili lesníci vyznačující se nejen vysokou profesní úrovní, ale také hlubokou pokorou a láskou. Budovali zde studánky, pomníčky a památníky

nejen významným lesníkům, ale i básníkům a spisovatelům, v jejichž tvorbě je les životně důležitým tématem - a to vše nazvali Lesnický slavín.

K vyhlédnuté studánce vždy přicházíme nějakými zajímavými cestičkami a po „otevření“ studánky pokračujeme dále tak, že z toho vznikne celodenní poznávací i meditační cesta. Jako dávní poutníci se takto snažíme trochu poznat sami sebe i jeden druhého a prožít ve svém nitru pocit celistvosti se vším, co kolem sebe vidíme, cítíme, tušíme...

Letos půjdeme ze Křtin ke studánce u Srnce (nad silnicí mezi Babicemi a Kanicemi) a dále do Bílovic nad Svitavou. U Křtin si prohlédneme nově zbudovanou Křížovou cestu s pohledem na Santiniho poutní kostel jména Panny Marie, potkáme několik pomníčků a skončíme v Bílovicích u Lišky Bystroušky, R. Těsnohlídka, S. K. Neumanna a Leoše Janáčka. Bude to naše dvanáctá „studánková“ výprava!

Milada Škárová

Ukázka z veršů Otvírání studánek

**Studánko, hlubánko,
studánko, Rubínko,
buď vždycky čistá
a pro zdraví jistá.
Dej hodně šťávy jitroceli,
pomoz také poli,
ať dá hodně žita
i dobrého zelí.
Od lesa vyjdi ven,
aby měl hodně vláhy len
a hospodyně
dobré vody u kamen...**

Velikonoční festival

duchovní hudby v Brně představuje šest tradičních večerů v katedrále na Petrově mezi Květnou a Bílou nedělí. Jeho duchovní charakter čtyři monumentální skladby. Vstupní hudební veledílo Velikonočního festivalu reprezentuje Oratorium Stabat mater A. Dvořáka - neděle 1. dubna 2007, 19:30.

V pondělí 2. dubna 2007, (19:30) zazní v chrámu J. S. Bachovo mistrné oratorium s názvem - Jesu meine Freude - Ježíš moje radost.

V podání souboru Musica Bohemica zazní české duchovní skladby, i dosud neznámé - týkající se největšího svátku církevního roku, které byly objeveny a upraveny uměleckým vedoucím J. Krčkem se vstupní Modlitbou a Mší č. 3 (úterý 3. dubna, 19:30 hodin).

Význam a úcta ke křesťanské tradici velikonočního mysteria vynikne v posvátném prostředí svatopetrské katedrály a osloví niterně posluchače hudebními skvosty spirituálního charakteru.

Ve čtvrtek 12. dubna 2007 (19:30) se rozezní v katedrále sv. Petra a Pavla i mezinárodně laděné velikonoce anglickou sborovou tradicí přes Händla a klasiky dvacátého stol. Brittena Williamse až po dnešní dobu - spirituály z „apoštolů“ a žalmů.

Na Velký pátek s tématem - Přišel, aby spasil - zazní největší duchovní veledílo G. F. Händla - Mesiáš - inspirované biblickými texty, evangeliemi a proroctvími o Ježíši Kristu, Bohu, který se stal člověkem, aby vzal na svá bedra viny všeho lidstva a vykoupil je ze zavržení hříchu k věčné spáse. Stigmatické veledílo se rozezná rovněž v 19:30 pod mohutnou chrámovou kopulí.

Završení šestnáctého ročníku Velikonočního festivalu duchovní hudby v neděli 15. dubna je nesené tematikou - Zbožný duch Evropy - který reprezentuje Mše as dur F. Schuberta, jehož génius vyjádřil hudbou ducha evropské zbožnosti 19. století, který se opětovně probouzí a proráží cestu ke světlu touhou po spojení se zjeveným Bohem v Ježíš Kristu.

Je pozoruhodné, že mezinárodní orchestr mladých je ozdoben příznačným názvem - Spirit of Europe - Duch Evropy - který je příslibem světelné budoucnosti vírou v Boha i nového člověka, vzdorujícího temnotám současného světa.

Miluše Šubartová

Bernard z Claivaux (1090 - 1153) - křesťanský mystik

Pane zůstaň s námi

neboť se připozdívá.

Den se nachýlil a večery se dlouží.

Čím blíž je konec světa -

vzrůstá nepravost a chladne láska.

Zůstaň s námi Pane, by nezhasly naše svítilny

Nad světem zapadá slunce spravedlnosti.

Lidské pokolení zebe mráz nepřátelství.

Noc nevěrnosti halí vše,

světlo pravdy hasne.

Zůstaň Pane, abychom neklesali s klesajícími.

V Tobě jediném je naše spása.

Hladíme k Tobě, abychom nezahynuli.

Pane, zůstaň s námi,

neboť se připozdívá...

Tvůrčí náboženství

Východisko

V ohledu náboženském můžeme rozlišovati dva druhy lidí. Jedni, kteří rádi slepě poslouchají cizí autority bez vlastního uvažování a slovo autority považují za naprosto správné a neměnné. Běda tomu, kdo by chtěl o autoritě pochybovat. Těmto lidem říkáme ortodoxové. Jejich autoritou mohou být na př. výroky starých církevních otců, starých písem, některým stačí i vesnický farář. Druzí rádi samostatně hloubají o tom, co je jim k věření předkládáno, kritisují a snaží se podle svého rozumu a podle svých zkušeností utvořit si úsudek a názor vlastní. Ortodoxní říkají těmto lidem kacíři a my je nazýváme svobodomyšlnými. Směr autoritářský vede svou výlučností k nesnášenlivosti jiného mínění, kdežto chce-li člověk svobodomyšlný mít právo na vlastní názor, musí připustit, že

i každý druhý má na něj právo. Smýšlení svobodomyšlných vede tudíž k snášenlivosti. Ortodoxním záležití především na tom, aby autorita jejich víry zůstala neotřesená. Naproti tomu svobodomyšlným vždy záležití více na životě než na věrouce a autoritách; záležití jim zejména na tom, jak se projevuje náboženství v životní praxi.

Křesťanství katolické i protestantské vyžaduje lidí spíše prvního typu, lidí poddávajících se slepě autoritám. Proto svobodomyšlní byli od prvních i druhých pronásledováni, kdykoli byl k tomu dostatek moci. Lidé typu svobodomyšlného byli vždy, ale ztráceli se pod pokrývkou náboženství, jak mu rozuměla autoritářská většina. Ale postupem času se objevují častěji lidé svobodomyšlní, pak i celé skupiny a veliká hnutí. Souvisí to s přibývajícím osvětou a s tím, že přirozeně bádavý lidský rozum počíná se v dějinách stále více a více hlásit ke svým právům. Svobodomyšlných v dobách pozdějších přibývá a dokonaleji se oprostují od nánosu myšlenek ortodoxních a autoritářských. Dějiny každého náboženství, tedy i křesťanství, jdou posety v každé době řadou projevů svobodomyšlnosti, která sem tam pronikla a zasvítla nad většinou průměrnosti. Souboj těchto dvou směrů v náboženství budeme sledovati od samého vzniku křesťanství až do dnešních dnů. Oba směry tu byly už v dobách vzniku křesťanské autority a sváděly spolu boje, v nichž svobodomyšlní - mocensky slabší a ještě méně početní - podléhali. Ale později, hlavně pak v době nové, svobodomyšlní rostou a ortodoxních na všech stranách ubývá nebo se stávají nábožensky lhostejnými.

Uvidíme, jak tyto svobodomyšlní se během dějin pozvolna zbavovali nánosu autoritářství. Ti, kteří ze svobodomyšlných došli dnes nejdále a nejvíce se oprostili od staré ortodoxie, mají různá jména, nejčastěji však se nazývají unitáři. Tito vyrůstají z nejhlubších stop historie svobodomyšlnosti a jsou proto ve svých názorech nejradikálnější. V dobách pozdějších se k svobodomyšlným přibližovaly také některé směry dříve ortodoxní, které nahlédly, že budoucnost patří svobodomyšlným a se starými autoritami to nelze myslit už tak vážně. Ty nejlépe vystihuje slovo „liberální“, které u nás znamená, že nejsou ani ortodoxní ani svobodomyšlní. Opustili totiž staré autority a ortodoxii, ale nestali se svobodomyšlnými, nýbrž zůstali na rozcestí a na kompromisech. Vývoj patrně i tyto liberální později přiřadí k svobodomyšlným, neboť se budou musiti vzdát svých kompromisů.

Tato knížka bude věnována svobodomyšlným. Ukážeme, jak se v dějinách objevovali, jak se jejich názory vyvíjely a v druhé části našeho spisu provedeme čtenáře dnešními názory svobodomyšlných, které se v obsahu liší od smýšlení těch, kteří žili na př. v třetím století po Kristu. Jaký pokrok od té doby učinila věda, vzdělání! Ale přece se svobodomyšlní jasně odlišují od vyznavačů absolutních autorit tím, že užívají svého rozumu ke kritice autorit a ke tvoření vlastního názoru. Vyznačují se snášenlivostí a důrazem na důsledky, jež má mít náboženství na způsob života.

Projdeme bludištěm sporů, porážek a vítězství, povedeme své čtenáře mezi potoky prolité krve, ale čím dále půjdeme, tím větší bude pochodeň světla, která nám bude svítit na cestu. Když projdete s námi touto poutí za svobodou lidské mysli, snad mnohému se uvolní poslední pouta, která omezovala jeho ducha, mnohý domyslí, nač dosud zapomínal a mnohý najde, co marně hledal.

A to je také naším přáním: sloužit hledajícímu a pomáhat nalézajícímu pravou cestu životem.

Přibližme se životu

Kdo si myslí, že dnešní věda, která udává „tón“, má „patent“ na pravdu, ten se mýlí. Její hledisko je příliš jednostranné.

„Moderní věda má pravdu v tom, co říká, a nepravdu v tom, co zamlčuje.“ (Heisenberg)
Vycházejíce z toho, ptáme se, jak máme poznávat, co věda, posedlá jen tím viditelným, ztratila ze zřetele?

Potřebujeme k tomu od základu odlišné metody. Dokonce musíme zapojit jiné *docela nové poznávací prostředky*. (Rudolf Steiner mínil, že jsou v každém člověku, jen jsme je dosud v sobě neprobudili k činnosti.)

Vedle střízlivého, distancovaného zjištění a myšlení, jehož silnou stránkou je rozlišování, avšak slabinou poznávání v souvislostech, je nutno vyvinout poznávací postup vhodný pro zúčastněné poznávání.

Objektivní poznání tohoto světa, jež má určitě své oprávnění, je třeba rovnocenně doplnit poznáváním subjektivním.

Nepozorovat jen nezúčastněně to vnější, tedy fenomény. Musíme být vnímavější k působení jevů vnějšího světa na nás. Jde tedy o osobní vztah, o individuální souznění. Do jaké míry se nám to podaří, to bude rozhodující pro vytvoření vlastního přístupu k světu. Dnes jej potřebujeme více, než kdy jindy. Nebezpečí, že se jednotlivec ocitne v izolaci je veliké. V podstatě je tenhle problém religiozní povahy a týká se pocitu sounáležitosti ke světu.

Myslet a současně cítit

Za celý den nám projde hlavou mnoho myšlenek. Také city nám vstupují do duše. Někdy zřetelně, jindy mlhavěji.

Musíme se přiučit dvěma věcem, máme-li myšlení a cítění, jež se dnes rozcházejí, zase spojit. Naše myšlení stále více prociťovat. Někteří to nazývají myšlení srdcem, jiní emocionální inteligence. Obráceně to platí také: uvědoměle pronikat ponurými pocity a odstraňovat je. Prožívat city, proteplovat myšlenky. O to jde, když se znovu přibližujeme k těmto, pro nás životně důležitým, elementárním hodnotám.

„Člověk je králem když sní, žebrákem když myslí“ (Hölderlin)

Takzvaně střízlivým myšlením se uzavíráme skutečnosti plné života a odsuzujeme se k ochuzenému životu na okraji. Když však sníme, a naše vědomí se náhle rozšíří, podílíme se na úplně jiných skutečnostech, jež nám běžně zůstávají vzdálené. Probuzení může být prožíváno jako malé odumření, jako nepříjemné vypadnutí z povznesenosti do vyšších souvislostí.

Usnutí by pak naopak odpovídalo ponoření do značně rozšířeného prožívání světa. Kdo medituje, nebo jiným způsobem do svého života zařazuje přestávky, ten se nepokouší o nic jiného, než vkládat do svého denního vědomí „noční elementy“. Ostré hranice mezi spaním, sněním a bdělostí tím nabývají na posloupnosti, takže nás v bdělém stavu mohou sytit i „plody nocí“.

Nemusí být snadné se v tom cvičit.

Učme se umění žít

Chceme-li věřit Beyusovi, pak nejde bez umění, vzhledem k ozdravujícímu pokroku lidské kultury - skoro nic.

„Umění je podle mého mínění jedinou evoluční silou. To znamená, že pouze lidská kreativita může změnit poměry.“

Jak máme rozumět tomu, co zde Beyus tak vehementně tvrdí? Je mnoho cest vedoucích k poznávání světa. Ta první schůdná, proto společensky vhodná, spočívá do jisté míry v jeho uchopení. Kdo pevně uchopí, určitě ví, co od světa chce. Jeho intence jdou s rozhodností směrem „mít“.

Úplně jiný přístup v by byl spíše zkoumat, „ohmatávat“, naslouchat, vyzvídat. Zde ustupuje cílená intence do pozadí. Jsme vůči světu naladěni tak, jako by nám něco sdělit, odhalit nám tajemství. Projevuje se zdrženlivost a otevřenost, ba i připravenost být dojat, třeba i zraněn. Předpokladem tohoto postoje je senzibilita a nepředpojatost. Tím je míněna cesta umělce. O něm jistě mluví i Josef Beyus. Kreativní člověk je tedy také vnímavý. Musíme opustit představu, že umělci jsou lidé, kteří čerpají jen sami ze sebe. V jistém smyslu to sice souhlasí, je to však formulováno zavádějícím způsobem.

Rádi podléháme přesvědčení, že tvořiví umělci jsou do sebe pohroužení lidé, odcizení světu. Něco ze svého nitra vytvoří a potom nás s tím konfrontují. Tato představa se mně zdá velmi pochybená. Pracují z bezprostředního přiblížení světu. Jen když se mu velmi senzitivně otevřou, mohou tvořit. To musí vždy předcházet dílu, které v umělcově představě vzniká a dostane pak tvar.

Umělec nikdy vnější svět nekopíruje tak jak jej vnímáme, ale vytváří „otisky“ svého vlastního zvnitřnění světa a sil, které v něm tvořivě působí.

Přibližovat se opatrně této síle znamená pojímat život jako umění a stále se v tom zdokonalovat.

Moderní umění je výzva

Neobjektivní umění má povahu výzvy. „Nezobrazuje nic viditelného, ale zviditelňuje,“ řekl svého času Paul Klee. Co že zviditelňuje? To, co jsme dříve neviděli, duchovní obsah, „vnitřní“ stranu jevů.

Moderní umění obrací pozorovatele k sobě samému a vyzývá ho: Podívej se do sebe! Tam nalezněš svět. Přinejmenším to, co tě s ním spojuje. V tomto ohledu připadá umění důležitá úloha, zejména v naší době. Neustále nás vyzývá, abychom se přibližovali sami sobě.

Jsou zde však i síly protichůdné: odvracejí od skutečnosti, odvracejí nás od nás samých. Tohle průmyslové odvětví nabylo gigantických rozměrů. Kdo se nemá na pozoru, ten je vtažen do jeho víru.

Mnozí vidí v umění příjemnou, povznášející činnost. Kdo s tímto očekáváním přistupuje k modernímu umění, připadá si zklamán. Proto se mnohý člověk zlobí a odvrací se od moderního umění.

Dokázat se oddat

V době, kdy se tolik cení uvolněnost, mělo by dostat šanci nové porozumění pro umění. Umělecký přístup k světu totiž vyžaduje, abychom se cvičili ve schopnosti oddat se. Mnohým to připadá těžké. Je s tím spojena ztráta sebekontroly, konfrontace k nalezení s nepředvídatelným vůbec a to nahání strach. Ten musíme překonat. Odvážní budou bohatě

odměnění. Zjistí, že tenhle způsob poznávání světa v nás uvolňuje síly, které nutně potřebujeme k nalezení sebe samých.

Nakonec cvičení

Sedněte si před strom. Dívejte se na něj dlouho a velmi soustředěně. Budete se divit. Ztotožněte se s tvarem a výrazem mohutného kmene. Vtělte se do jeho vznosné přímosti. Zkuste procítit jeho pevnost vrostlou do země. Nechte se okouzlit jeho jediným listem, sledujte obrysy stromu, zúčastněně se oddejte pocitům. Prociťte korunu ubíhající ve špičatém tvaru do vzdušného, prosvětleného prostoru a pak zpět.

Jinak je to s tvořením dřeva. Zde jako báseň strom propojuje matérii, soustřeďuje všechny síly, tvoří výhony, větve, kmen. Dávají mu pevnost a trvalost na místě, z něhož roste. Takto pokračujte a sledujte, co ve vás vyvolává a co vnímáte. Nic nesmí zůstat cizí a pouze na povrchu. Se vším se musíme zdůvěrnit. Taková tichá pozorování potřebují klidné chvíle a musí se cvičit dlouho. Nejde o nic menšího, než o probouzení nových poznávacích způsobů.

Nebuďte zklamáni, když výsledky prvních pokusů nebudou valné. Co se zpodobňuje ve stromu, najdeme znovu v sobě samých: oddání a zdrženlivost, otevření se a opětovné uzavření. Postupně se stane tenhle původně „vnější strom“ součástí nás samých. To nejnvnitřnější najde odpovídající výraz ve vnějším, třeba pozorovaném stromu. Aniž to zřetelně pozorujeme, udělali jsme zase krůček k vlastnímu nitru.

Každý „skutečný život čerpá sílu ze setkávání.“ (Buber) Mohli bychom dodat: kde nedochází k setkávání, tam život odumírá - v nás i mimo nás.

Pohled zpět, shrnutí, výhled

Jde o vzájemné pronikání stromu a člověka, nikoliv o rozlišování - to stojí úsilí. Kdo se pro to docela vědomě nerozhodne k cíli nedorazí. Dlouho musíme předmět (strom) pozorovat, nespěchat.

S vnějším registrováním a pojmenováním jsme brzy hotovi. Inklinujeme pak k tomu, že považujeme věc za vyřízenou. Je však nutné, abychom se na předmět, který pozorujeme, dívali dětskýma očima a sledovali jeho jednotlivé znaky: kůru, větve, tvar listů, korunu atd. Jaké pocity to v nás vyvolává? Jaké asociace či vzpomínky?

To, co bylo na počátku laskavé pozorování, nyní vniká do nás - slyšíme a cítíme. V tom ještě nejsme cvičeni. Jako děti jsme takhle zúčastněně a přirozeně celostně vnímali. Ani jsme jinak nemohli. Tuhle schopnost jsme postupem času ztratili, když jsme si začali uvědomovat jednotlivé předměty. Nyní usilujeme o její znovuzískání.

Nalézt jazykové vyjádření

Je často obtížné zřetelně formulovat své zážitky. Nalézt vhodná slova pro to, co jsme objevili, je vysloveně obtížné. Není divu, vždyť se pohybujeme v neznámých oblastech. Znovu a znovu se o to pokoušet je nezbytným krokem uvědomění. Náš běžný jazyk stačí k vyjádření vnějších zážitků. Cítíme, že to do jisté míry zvládneme. Obvykle však je obtížné nacházet slova pro oblast nadsmyslově duchovní.

Rudolf Steiner sám tuto „překladatelskou“ práci - a o to se vsutku jedná - pokládal za práci nejtěžší. Je to vždy zápolení, zvažování, zkoušení, a považujeme za štěstí, když se skutečnosti krok za krokem přiblížíme. Ale vzápětí už narážíme na „úskalí“. Co se totiž zdá srozumitelné jednomu, je pro jiného, jemuž bych to chtěl také svěřit, sotva pochopitelné. Slova, pojmy, se musí v rozmluvě pečlivě vysvětlovat, opisovat, mnohostranně

diferencovat. I tato poněkud namáhavá cesta se může velmi osvědčit. Společné snažení o vhodná slova vytváří jakési hluboce vzájemné pouto. Ruku v ruce postupujeme na objevitelské cestě.

Tímto způsobem získané vnitřní obrazy jsou to nejindividuálnější, co vůbec existuje. Ty pevně spojují. Tím jsme se dostali tam, kde už tušíme eminentně pedagogický význam tohoto cvičení. Když jsme v předchozím vysvětlovali zvnitřněné vnímání, dotkli jsme se metodického základu. To je skutečná alfa a omega veškeré výuky, zejména přípravy na vyučování. To též to, co Rudolf Steiner myslí, když opakovaně připomíná, že waldorfská pedagogika je především specifická „metodika vyučování a učení“.

„Vše vnější je do tajemství povýšené nitro.“ (Novalis)

Být učitelem, vychovatelem znamená nepřetržitě se cvičit v umění postupně rozumět tajemnému nitru člověka, jež se skrývá v jeho vnějších projevech. Děti po tom touží. To dává smysl vnitřnímu životu. Ten ve světě naléhavě potřebujeme. Ve světě, ve kterém toho tolik spěje k zániku.

Výňatek z knihy antroposofického švýcarského pedagoga dr. Daniela Wirze: „Výchova je vztah“, kterou přeložili Eva a Pavel Dobšíkovi v roce 2006

O dracích, o mládí a tak

Tátovy draky létaly úžasně. Dělal draky osobité konstrukce – pravidelného šestiúhelníku. Jednou jsme s naším drakem vyhráli brněnskou drakyádu, která se konala na Kraví hoře. Draky ostatních byly sice ozdobné a pomalované, ale tátův čistě bílý, nezatížený ozdobami tohoto světa, vylétl nejdýš.

Většina lidí tam draka pouštěla na padesátimetrovém rybářském vlasci. Ne tak táta. Na podomácku vyrobeném navijáku měl těchto vlasců za sebe navázáno strašně moc. Když k nám tehdy přišla hodnotící komise, tak našeho draka nemohli na nebi vůbec najít. Viděli jen vlasec, který stoupal k nebi. Požádali nás tedy, abychom draka trochu stáhli dolů, aby se přesvědčili, že na vlasci nepouštíme orla. A v novinách pak byla fotka mé sestry, táty a mě s drakem.

Možná se ptáte, jak souvisí pouštění draků s nějakým duchovním tématem. Nijak. Ale kdo hledá, nalezne, a kdo buší, tomu bude otevřeno.

Mohl bych tu psát o úctě k rodičům, ale budu psát o něčem jiném. Když jsem byl nedávno na pre-konferenci Sai mládeže v Berlíně, tak se mi tam zdál strašný sen. Díval jsem se v něm na sebe do zrcadla a mé vlasy byly pryč. Tedy po stranách hlavy ještě něco zbylo, ale nahoře nic. Vypadal jsem jako táta. Byl to tak hrozný pohled, že jsem se vyděšen probudil. Až do rána jsem pak nezabral z obavy, že by se tato děsivá vize mohla opakovat.

A ráno jeden z řečníků povídal o tom, co to vlastně znamená být mladý, a o tom, že svámí (Satja Sai Bába) o jednom asi osmedesátiletém muži prohlásil, že je mladý. Na vysvětlenou potom dodal, že vlastnosti mládí jsou čistota, odvaha a entuziasmus.

Teprve odpoledne mi na jednom studijním kruhu došlo, když tam velice laskavě hovořil jeden starší muž s prořídilými vlasy, že to vlastně byla odpověď na ten můj sen. Že mládí nezávisí na počtu vlasů na hlavě, ale na něčem jiném.

V Bhagavadgítě se píše:

„Ó, Ardžuno, ty se trápíš, protože tito králové a princové, kteří jsou s tebou spřízněni, mají být tvou rukou usmrceni. Výmluvně hovoříš o dharmě, ale neuvědomuješ si, že moudří netruchlí ani pro živé, ani pro mrtvé. Mám ti říci proč? Nuže, ty truchlíš nad tělem, což je jediné, co se po smrti rozkládá. Trápil ses při změnách, kterými tvé tělo dosud procházelo? Dítě zmizelo v chlapci, chlapec v mladíkovi, mladý muž se ztratil v muži středního věku, ten ve starci a stařec ve smrti. Nikdy jsi neoplakával změny, které tak dlouho postihovaly tělo, proč tedy pláčeš nad touto změnou? Máš dnes stejné tělo jako když jsi byl chlapec? Kde je tvá kostra z doby, kdy jsi svázal Dhrištadjumnu? Ještě máš ten klukovský hrdinský čin v paměti, ale tělo, které to dokázalo, zmizelo! Podobně, ať utrpí tělo jakékoli změny, átma, záře pravé moudrosti, zůstává nesmrtelný. Být neochvějně v této moudrosti zakotven je známkou moudrých, džňání.“ tak pravil Krišna.

A tak se přestaňme trápit, pokud nám z hlavy mizí vlasy. Bez vůle Boží nám z hlavy nepadne ani jeden.

Co dodat? Táta si nedávno pořídil nového draka – akrobatického. Líčil mi, jak s ním dělá otočky. Už se těším, jak ho provětráme, až bude pořádně foukat.

S láskou Vás zdraví Martin Holla

Života běh

Byl jsem nedávno požádán, abych jako autor několika článků napsal do Poutníka nějaký text, ve kterém bych se stručně představil.

Narodil jsem se na podzim roku 1969 v nemocnici Ostrava – Vítkovice, která je kousek od Vítkovických Železáren, na Náměstí Republiky, vedle kostela z červených nepálených cihel a smyčky tramvaje č. 3 (tehdy to bylo možná jiné číslo). Současná Ostrava vznikla díky železárnám jako „šest vesnic pospojovaných tramvají“ – jak zaznamenal jeden místním vtip.

Naše rodina žila v Hrabůvce – městské části, kde za Husákovské éry „reálného socialismu“ vyrostla velká satelitní sídliště. Hrabůvka je geograficky vymezena na jedné straně haldou vytvořenou ze strusky – měsíční krajinou a na druhé straně Bělským lesem s mariánským pramenem a studnami, ze kterých se čerpá výborná pitná voda.

Vychodil jsem základní školu na ul. Klegova, následně Gymnázium Fr. Hajdy a poté vystudoval výkonovou elektroniku a elektrické pohony na VŠB u prof. Bradnstettera. V roce 1998 jsem se přestěhoval kvůli práci do Brna, kde žiju dodnes.

Duchovní cestě jsem se začal vědomě věnovat až v Brně po shlédnutí seriálu Paměti Mystika od Eduarda Tomáše. Po několika letech hledání a bloudění jsem zakotvil v Brněnské Unitarii, kde mne zaujaly zvláště meditace pana Bohumila Housera a otevřené a přátelské duchovní prostředí, které zde nacházím dodnes.

ing. Pavel Sedlák

Stýskání

**Ulice s tichem stýskání
hodiny zmlkly v dřímotách,
vezmi si chvíli do dlaní,
nebude horká, nemusíš se bát.**

**Polykat svůj čas jako hrách,
psát denně za imaginárního jitra
divoké hodiny, které však
dnes jistě nevyjdou, možná ne ani zítra,
čas usazuje na nich prach.**

**Udice s rybou všech splněných přání,
hrách v přesýpacích hodinách.
Upláchla chytře před svítáním -
- ryba i s udicí na splněná přání.**

Jarmila Plotěná

Otazník

S růstem politické moci narůstá morální nemoc - bezmoc vědomí i podvědomí vyvolaná duchovním bezvědomím. Anebo lze mluvit o osvícení politiků do jejichž vědomí vstupují vlny Světla propojující je s Univerzem? Nastane čas, kdy politikové si v temnotách světa uvědomí zářné zákonitosti stvoření. Poselství politikům poněkud náročné - my obyčejní lidé uvažující, že jsme malý vesmír, jehož nitru se otevírá tajuplný svět. Či snadněji se vyjádřit: Rozpítváte-li hmotu, najdete Boha. Slova A. Einsteina odhalují Boží energii veškeré stvoření - kromě těch, kteří se vzpírají... Že by politikové byli hlušší a zaslepení vůči vlnám lásky, naděje a radosti připlouvajícím k nám s nebeských výšin? Kdy odloží politikové mocenské vidění světa? A nevědomost před Bohem neomlouvá.

An, potřebujeme všichni proměnu vědomí - proti návykům destruktivního myšlení, emocí a slov... Kdo nese vinu, že tisíce let jsme zůstali na nejnižší příčce živočišného - pudového vědomí poháněného pudem po moci - pocitu mít - nikoliv „Být“ člověkem. Lze přitakat autorovi, že když se otevřou náboženské a výchovně vzdělávací systémy ezoterním (skrytým vědám) zregenerují vědomí jednotlivců, na plní je moudrostí a světlem.

Lze se domnívat, že chování vnitřně opraveného člověka (u křesťanů vírou) božími zákony přijme současný Augiášův chlív?

Stačí na to pouhá slova dobré snahy (zpochybnitelné) že někdy budou nastoleny lidské principy soužití - neb zatím žijeme pouze provizoriem?

Vzkaz nejen politikům: nebraňme božím silám, které nám přinášejí moudrost ve věku Vodnáře, aby k nám promluvily v nitru, snažme se žít souvedením - svědomím sounáležitosti a s Prozřetelností.

Miluse Šubartová

Velikonoční pesach v Izraeli

Nezapomenutelné okamžiky vryté do podvědomé vrstvy paměti, oživené vzcným časem velikonočním odhalujícím šifru božího tajemství. Možná k nim přiřadit i dojmy z Izraele v době největšího židovského svátku - pesach - předcházejícího křesťanské velikonoce (pašije).

S odstupem času si uvědomuji, že nešlo o náhodu, když jsme s manželem byli pozváni v roce 1998 jeho přáteli - mesiánskými Židy do izraelského Tel Avivu. Bylo pro mě víc než pozoruhodné, že my jako křesťané jsme byli přizváni k slavení pesachu sederovou večeří, kdy v rámci domácí bohoslužby se vzpomíná na vyvedení lidu Božího z otroctví egyptského Mojžíšem, který s hory Sinai přinesl desatero Božích přikázání - hebrejsky - přizváni k cestě návratu k Bohu, do rajske domoviny. Pociťovala jsem souznění staré a nové smlouvy Bible - Slova Božího, zakořeněné v příslibu vykoupení z otroctví hříchu.

Pesachový rituál respektuje Boží řád - Tóru, a z ní vyplývající seder - řád, pořádek pesachového večera připadajícího na 15 nissan do půlnoci, kdy v rámci vyprávění - Hagady - vyniká nejen spravedlnost, leč i pomoc Boží, projevující se zázraky (rozevřené moře, padající mana v poušti) jejíž důsledek je pozdvižení duše k Bohu.

Při uvítání pánem domu má pozornost padla na esteticky utvářené obydlí, do něhož prorážela z otevřených dveří zář vycíděného nádobí - pánví a kotlíků. Hostitelka, která zapalovala do lesku vycíděný sedmiramenný svícen (18 minut před západem slunce) vytušila telepaticky moji otázku a s jasmem v očích vysvětlovala nezbytnost čistoty zevní i vnitřní. Proto na dvoře dohořoval oheň, v němž se spalovaly zbytky kvašeného chleba - chamec - symbolu nižší živočišné duše představující pudy, vášně, smysly, negativní emoce a myšlenky - symboly oddělení se od Božího řádu, způsobující hříchy. Prožívala jsem vědomí, že jsme naroubováni na kmen Boží, který je zasazen nejen do krajiny vědomí historického, leč i duševního, a zejména duchovního. S tímto pocitem korespondoval slavnostně prostřený sederový stůl vyhlížející jako oltář připravený k bohoslužbě sederovou večeří, která musela skončit o astronomické půlnoci. A když jsem pohlédla oknem na svítící hvězdy na nebi, vycítila jsem posvátnost atmosféry nebeské, která spolu s anděly se snažela pozvolna svátostně do našeho světelného společenství.

Náboženský obřad předepsaný Hospodinem byl uveden slovy: Buď požehnán, Bože! Paschální hagada je nejstarší rituální kabalistický text zasvěcení do duchovní, mystické tradice, jejíž pochopení zprostředkuje poutavé vyprávění a osvěcuje srdce a mysl natolik, že vycitíme nejen starozákonní význam o Bohu zjeveném vykupujícím, aby Ježíš svou obětí vylité krve beránka završil poselství velikonoc vykoupením světa z otroctví hříchu, smrti a pekla. Vyšehradská Hagada, již nasloucháme, potvrzuje že dříve než jsme byli my, okusil Bůh hořkost hříchu a připravil nám záchranu.

Sedíme za prostřeným sederovým stolem a kromě hostitelů a jejich početné rodiny vycitujeme odlesk andělů vznášejících se tajupně v prostoru, v němž nás utvrzuje i paní domu, že posvátné síly andělské prolínají prostorem, aby zprostředkovaly porozumění vyprávěné hagady a posléze obřadu v synagoze: o očistě duše a jejím duchovním povznesení s vizí její aktivity natolik, aby temnoty světa se prosvětlyly. Vysvobození z otroctví hříchu připomíná i sederový talíř. Ústředním pokrmem je - maces- nekvašený chléb - symbol duše oproštěné kvasu hříchu, který jedli Izraelci při odchodu z Egypta vedeni Mojžíšem. Macesy jsou obloženy ingrediencemi - zro'á - jehněčí maso - symbol obětovaného beránka, chrámové oběti vyvrcholené vykupitelskou obětí Ježíše. Bejca -

velikonoční vejce - vzpomínka na zbořený chrám, na význam niterné bohoslužby čistým srdcem, maror - hořké byliny symbolizující hořkost v egyptském otroctví, charoset - směs jablek, hrušek, oříšků, hroznů a skořice - symbol malty, kterou Izraelci vyráběli při nucených pracích poroby, leč i sladkost osvobození a vymanění se z otroctví - vstříc svobodě po deseti ranách způsobených Hospodinem tyranskému faraonovi. Karpes - zelenina, brambory, syrová cibule na-máčené v slané vodě symbolizují prolité slzy v otroctví současně s radostí očekávání spásy obětí Ježíše a jeho zmrtvýchvstání. Sederová večeře připomíná poslední večeři Páně, kterou slavil Ježíš s učedníky, když vyslovil: Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně nebude nikdy hladovět, ani žíznit. (Jan 6, 35) Víno a vinný kmen je symbolem radosti a štěstí. (žalm 104: 15) Proto se popíjejí čtyři poháry. První pohár na paměť vysvobození z otroctví Egyptského - otroctví hříchu, druhý pohár soudu spojený s památkou na Ježíše, který vypil pohár hořkosti odsouzení na vyhlazení hříchů světem způsobených. Třetí pohár na boží jiskru vládnoucí duši (jecer - hara) označovaný jako duchovní exodus, po němž následuje vypití poháru čtvrtého - s vizí rozvinutí duchovního potenciálu s pomocí Boží a službou Bohu. Následuje omytí rukou urchac, kdy mesiánští Židé spolu s křesťany si připomínají svatou večeři Páně, kdy Ježíš umýval učedníkům i nohy se slovy: není mistr větší učedníka. (Jan 13, 14 - 17)

Následné požehnání vyslovuje předsedající hostitel slovy: Požehnaný jsi Hospodine Bože náš, král vesmíru, který jsi nás posvětil krví Ješuy a přikázal nám jíst nekvašené chleby, pomnit na duchovní chléb, který máme v Ježíši. (2 Pt 1: 3)

Nirca - řád velikonoční večeře je u konce po doznění žalmů a svátečních zpěvů o vykoupení z hříchu, o obrácení - očistě a návratu k Bohu, vylitou krví Beránka Božího. Předsedající končí slovy: Ješua, beránek Boží, byl obětován, zemřel a vstal. Blíží se den s modlitbou... Sborově se modlí všichni zúčastnění: Bože, postav svůj duchovní dům brzy (Maran - atha, přijď brzy, Pane Ježíši! Do času očekávání se promítají slova apoštola Lukáše (Lk 21: 24 - 28) o Božím požehnání a moci (maca), které vnáší do zranitelného života lidského - duchovní rozměr života božského.

Prožití velikonočního svátku - pesach - spolu s mesiánskými bratry a sestrami byl nezapomenutelný zážitek pochopením, že s nimi jako křesťané sdílíme kořenovou duchovní tradici o spáse, která přichází od Boha prostřednictvím Ježíše Krista. Rabínská moudrost potvrzuje duchovní podstatu pesachu, jehož podstatu jsme vycítili jako hluboce skrytou mysterijní neb je zakotvena jako Boží dech v esoterní tradici moudrosti mudrců Kabaly. Potvrdili jsme si, že společná bohoslužba křesťanů a mesiánských Židů, byť je o pesachu, umožňuje vzájemné sblížení, poznávání duchovního odkazu Staré a Nové smlouvy s vyloučením polemické konfrontace čeřící hladinu porozumění, možností učit se poznávat a žít Tóru - zákon Boží (desatero), jak objevovat Boží jiskru v sobě pomocí Talmudu - duchovního komentáře biblické staré a nové smlouvy.

Toto nadějeplné setkání vyprovokovalo naše hlasivky, abychom při loučení sborově zapěli: Hevenu šalom Alechem - Mír buď s námi se všemi!

Miluše Šubartová

Nezapomenutelný výlet

„Tak Pepi, zítra jedeme,“ špitla mi do ucha Iva. „Myslel jsem, že až za týden,“ pokusil jsem se zaprotéstovat. „Ne, ne, zítra v sobotu, vlak jede v 9:58 a mohl bys být ve vestibulu u schodiště hlavního nádraží v 9:40,“ jako generál zavelela Iva a vtiskla mi do ruky lísteček s napsanými časy a místem, abych náhodou nezapomněl. „Nejsem si jistá, že by jsi vstal včas a nastoupil v Židenicích a já nemůžu jet sama.“ Odporovat bylo vcelku zbytečné, neboť účel cesty byl už dohodnut a já měl fungovat jako nosič, dejme tomu jako kuli, i když ne přímo v Himálajích, ale jen v naší dosti civilizované Vysočině a šlo o odnos docela prozaický - jablka.

Cílem cesty byly Dolní Loučky - to vlakem, Horní Loučky už pěšky. Už v tramvaji se dalo zahlédnout, že něco padá, zpočátku jemně a později hustěji a hustěji. Když jsme se ocitli na nástupišti, otázal jsem se Ivy, jestli má přibalené sněžnice. Odpověď byla, jak jinak, záporná. Sněží a nepřestává, i když v lednu a únoru po vločce nebylo památky.

Sněží bez ohledu na začátek března a za okny ubíhá stále více bílá krajina. Dolní Loučky jsou už zachumelené, brodíme se sněhem a další se stále sype. Od zastávky je pořádný sešup, říkám Ivě, že mě bude muset chytat, protože mám do sněhu naprosto nevhodné obutí, polyuretanové podrážky na sněhu umí pěkně klouzat. Naštěstí v čerstvém sněhu se dalo sejít sice obezřetně, ale bez větších obtíží. Zato Ivě se na kolečka u kabely nabaluje tolik sněhu, že se přestávají otáčet a drhnou a zpomalují postup. U prvních chalup se ptám mladé paní na zápraží kudy do Horních Louček. Iva doplňuje otázku, zdali kostelní věž vyčuhující nad střechami na druhé straně údolí je v Horních Loučkách.

Kostel je jeden společný pro obě vesničky. Když jsme se po minutí jednoho orientačního bodu - totiž hospody - ocitli u kostelíka, Iva znejistěla, protože okolí jí nezapadalo v podvědomí uložené topografii. Nezbylo než se znovu zeptat a z odpovědí vysvítá, že musíme šlapat ještě notný kus dál do kopce až ke kapličce a naproti bydlí i ti Poláníkovi, co prodávají jablka. Po dalším pochodu přicházíme na náměstíčko ke kapličce a Iva určuje potencionální stavení, kde s Miladou už jednou pro jablka byla - ale to jeli autem. Vrata z boku jsou zavřená, údajně i branka zepředu. V sousedním domku nás vítá jen huňatý pes, jinak nikdo není doma. Zkoušíme to ještě o kousek dál, po delším zvonění vychází starší paní a směřuje nás nazpátek ke žlutému stavení. Iva obchází kolem branky jako mlsná kočka, zvonek u branky není, ale jak vidím až u vchodových dveří.

Pokládám ruku na kliku u branky a k úžasu Ivy se branka otevírá, cesta je volná a za chvíli nás vítá hospodář a odvádí přes dvůr do hospodářské části, kde si můžeme nabrat ekologicky pěstovaná jablíčka. Prý jsou ta poslední a méně vzhledná, nevhodná k prodeji. Tašky máme za chvíli plné a po zaplacení se nás hospodář ptá, kde máme auto. S úsměvem sdělujeme, že jsme přijeli vlakem a hospodář ihned nabízí odvoz na zastávku. Po krátkém dohadování jsme naloženi, motor si pobrukuje a hospodář říká, že stejně se potřebuje zastavit v sokolovně. Během několika minut stojíme pod kopcem na cestě k zastávce. Děkuje za odvoz, auto mizí mezi domy.

Vtom Iva vzdechla, že si tam ve stodole zapomněla hůl, na kterou je tak zvyklá. Co teď? Vynesli jsme zvolna zavazadla na peron. Do odjezdu vlaku zbývala asi hodina a půl. Probírali jsme různé možnosti: hůl oželet a zakoupit novou, napsat a požádat o posláni poštou nebo pro ni dojít - přibližně tři kilometry nazpátek z kopce a do kopce.

Cesta nebyla právě příjemná, čvachtanice na silnici, uhýbání do hlubokého sněhu před projíždějícími auty, aby člověk nebyl ohozen až po uši. No zkrátka indiánský pochod byl korunován úspěchem, v daném stavení byli doma, hůl nalezena a kdyby byla delší mohl jsem se cestou o ni opírat. Na zastávku jsem dorazil přibližně 20 minut před příjezdem vlaku. Neodpustil jsem si malé zalaškování, když jsem hůl skryl opodál a Ivě s vážnou tváří sdělil, že bohužel nikdo nebyl doma. Smutek byl záhy vystřídán radostí ze shledání a nenarušila to ani peprná poznámka, že když někdo nemá v hlavě, musí mít v nohách - v tomto případě ovšem v mých.

Můj výkon byl odměněn chutnou svačinkou, pak přisupěl vlak, nastoupili jsme a v hovoru mířili k Brnu, zatímco v sluncem ozářené krajině během chvilky nebylo po sněhu ani památky.

I takový může být unitářský výlet.

Josef Hepp

Fušerský

Určitě znáte zlaté české ručičky, které si dokážou se vším poradit, všemu přijít na kloub, všechno vyrobit, obnovit, zprovoznit, vyspravit a v případě potřeby i novým nahradit; fušování je umění sta řemesel, sice jim ani za mák nerozumím, ale než bych volal odborníka, vyhrnu si rukávy a pokusím se uvést věc do pořádku, případně trefit hřebíček na hlavičku, to by bylo, abych to nedal nějak dohromady, včera ten krám přece ještě krásně fungoval, a výsledek mých fušerských snah na sebe nedá dlouho čekat.

Například z opraveného budíku zbyde na stole kolečko. A vida! Přece tiká! Ale, safryš, nezvoní. No jo, co s budíkem, který tiká, ale nebudí? Zkusím ho znovu rozmontovat, třeba budu mít více štěstí. Ajajaj! Teď už ani netiká. Čímpak to jenom může být? Ještě zkusím tudle dloubnout, jako by se to tam nějak zaseklo, či co. Vypadá to nadějně. Aha. Tak ne. Pinktrrrcvak! To prasklo pérko a s buzením je definitivně šmytec. Abych začal vysvětlovat rodině, že přístroj přemohla únava materiálu a taky šlo o zastaralý typ (tahle značka se přece dávno nevyrábí), kolečka měla vyběhanou osku - prostě musím vykládat všechny ty řeči, které vedou k zakoupení nového budíku.

Fušeřina je lákavá a nabízí se jako nejjednodušší řešení. Potřebujete něco rozmontovat, odšroubovat, uvolnit, zatočit, připevnit, utáhnout, usadit, zavěsit, zatáhnout, zasunout, připojit, propojit nebo protáhnout? Koho byste k tomu volali, taková prkotina jako je oprava obyčejného fénu musí jít sama, jenže po prvním ohledání zjistíte, že bez šroubováčku to nepůjde. Ale kde ho vzít? Nevadí, pilníček na nehty bohatě postačí. No teda. On praskl! Teď přijde na řadu nožík na loupání brambor. Už při druhém pokusu se ulomila špička. Ztracená práce. Ale zoufání není na místě. Vezmete na to miniaturní stříbrnou lžičku z výbavy po babičce. Tentokrát praskl kryt od přístroje a navíc se vylomil těžce zkoušený šroubek. Smůla. Ten už nikdo nezašroubuje.

Výsledek? Ohnutá lžička, zničený pilníček (nová sada manikúry přijde na pár stovek) a nožík za další stovku a k tomu účet od opraváře. Kdo si připočítá finanční ztrátu za čas, který mohl strávit ve vlastním zaměstnání, došel stejně jako já k jedinému možnému opatření - nefušovat do cizího řemesla a opravy přenechat opravářům. Každá věc potřebuje odborníka. Tohle pravidlo všichni rádi uznávají v chemii, v jaderné fyzice, astronautice či matematice. Všimli jste si ale, že máme vědní obory, kterým rozumí lidi

téměř na setkání? Namátkou mohu jmenovat politiku, filozofii nebo náboženství. Prakticky v každé hospodě potkáte hosty, kteří večer vyvedou ekonomiku z potíží, poradí si hravě s nezaměstnaností i s kriminalitou, a taky vědí, jak se to má s Boží jsoucností. Většina se z toho naštěstí do rána vyspí, ale třeba jednou někoho přece jen ráno napadne usilovat o křeslo v parlamentě, o mandát v zastupitelstvu nebo o místo neomylného proroka. Jak potom rozeznat fušera od znalce? Na to se raději zeptejte u odborníků, přátelé těžce dosažených a šťastných konců.

ThDr. Jan Schwarz

Ublíží-li ti kdo, tu nezalívej hned, hled' poznat nitro člověka a pak posuzuj. Mnohý člověk ublížil jen proto, že sám trpěl. Člověk s něžnou a krásnou duší nemá proč druhému ubližovat.

Z památníčku paní Marie Rusňákové

Hledám Tě a volám v temnotách...

**Zasažen písni, když rodí se den
hledím zpětně do lůna stvoření,
kde boří se zdání, iluze a klam...**

**Jen symboly vesmíru konturou světla zahoří
leč na závaží vah trčí ohon proradných slov -**

**Nikoliv daleko do jarních závanů s paprsky hrotů hřejivých -
A přece chybí nám - někdo...**

**Chybí ten, který tě drží za ruku
chybí ten, který tě vytahuje z jámy
chybí ten, který ti utírá slzy
chybí ten, který tě zdvihá z prachu...**

**Hádanko zvědavá, zmatená v labyrintu světa
s nebes se usmívá rozvinutá věta:
Já, Hospodin tvůj, hledám tě a volám v temnotách
- kde jsi?
Čekám tě na bludných cestách - ozvi se!
Vždyť než jsi byl ty - čekal jsem a čekám na tebe
- dosud stále...**

Miluše Šubartová